

Arrest

nr. 257 852 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster legde op 28 juli 2010 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer P.C.W., van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 april 2011 diende zij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van wettelijke partner van een EU-onderdaan.

Zij werd op 20 mei 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Nadat uit een verslag van de RSZ bleek dat de door de wettelijke partner van verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst valselijk was verkregen, werd er op 24 juni 2013 een einde gesteld aan diens

verblijfsrecht omwille van de fraude die had gepleegd om te bewijzen dat hij beschikte over voldoende bestaansmiddelen.

Op 24 juni 2013 werd een einde gesteld aan verzoeksters verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 118 074 van 30 januari 2014 verwierp de Raad dit beroep.

Verzoekster en de heer B.A., van Nederlandse nationaliteit en met een verblijfsrecht in België als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kregen op 24 april 2018 een gemeentelijk ontvangstbewijs van hun verklaring van wettelijke samenwoning. Er werd vervolgens een onderzoek naar schijn-samenwoning gestart.

N.a.v. een afstandsverklaring van verzoekster en de heer B.A. op 4 juni 2018 inzake hun wettelijke samenwoning werd het dossier door de procureur des Konings afgesloten zonder voorwerp

Verzoekster diende op dezelfde dag een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 29 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 12 februari 2019 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 29 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 25 juni 2019 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 22 oktober 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 4 februari 2020 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 30 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 243 721 van 6 november 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Verzoekster diende op 30 november 2020 een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van feitelijke partner van de heer B.A.

Op 16 maart 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het beroep dat tegen deze bijlage 20 werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 257 851 van 8 juli 2021.

Op 16 maart 2021 legde verweerder tevens een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod wordt thans bestreden en luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : G.

voornaam : L.

geboortedatum : X

geboorteplaats : C.

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 5 keer vlak na een gezinshereniging aan met haar aangehaalde Nederlandse partner op basis van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980. De eerste vier aanvragen, ingediend op 04.06.2018, 12.02.2019, 25.06.2019 en 04.02.2020, werden geweigerd op 29.11.11.2019, 29.05.2019, 22.10.2019 en 30.06.2020. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20 van 30.06.2020 werd ongegrond verklaard in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van 06.11.2020. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 30.11.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Op 24.06.2013 werd betrokkene recht op verblijf op grond van haar relatie met de Nederlander P.C.W. ingetrokken nadat het verblijfsrecht van deze laatste werd beëindigd omwille van het gebruiken van valse werkgeversattesten. Deze beslissing (bijlage 21) werd op 03.09.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.01.2014 verworpen door de Rad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10.12.2018 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 20, weigering gezinshereniging met een andere aangehaalde Nederlandse partner, B.A. . Op 02.07.2020 werd aan betrokkene voor de derde keer een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 20, vierde weigering gezinshereniging met B.A.). Het tegen deze weigering ingediende beroep had geen schorsende werking. Een terugkeer naar Suriname belette betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Op 06.11.2020 werd het beroep tegen het bevel van 30.06.2020 verworpen door de RVV. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15 12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleven met haar partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft zij volgende concrete toelichting bij haar middel

“4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd een inreisverbod afgeleverd van 3 jaar omdat verzoekster 5 keer dezelfde procedure heeft ingeleid via haar partner.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van de verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster al meerdere keren (slechts 5 in totaal nota bene) een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar partner, die werden afgewezen en waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoekster heeft hier immers haar partner, vrienden en kennissen. Ze woont hier al langer dan 8 jaar en werkt met een arbeidscontract van onbepaalde duur.

Verzoekster heeft in het kader van deze verblijfsaanvragen proberen aantonen dat zij de duurzame partner is van een Nederlandse man, waardoor een nauw gezinsleven tussen haar en de referentiepersoon wordt aangetoond, doch alle 5 aanvragen werden geweigerd.

Niettemin werd verzoekster telkens in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor 6 maanden, waardoor zij hier grotendeels op legale wijze heeft verbleven. Het is dus wel degelijk de bedoeling van verzoekster om hier op legale en duurzame wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoekster ten tijde van haar twee (van de 5!) laatste aanvragen eenvoudigweg niet kón terugkeren naar Suriname. Wat moest zij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en haar recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen, vooral omdat ze telkens bijkomende documenten kon voorleggen.

Vanaf haar aankomst in België heeft verzoekster hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van haar oranje kaart. Zij wenste daarbij dat haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van haar zus zou worden goedgekeurd.

In de tussentijd geraakte zij hier ook volledig ingeburgerd en werkt ze met een arbeidscontract van onbepaalde duur. Hieruit blijkt dat verzoekster hier de nodige cursussen volgde, dat zij hier een vast adres heeft, dat zij hier studeert en werkt...

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoekster geniet daarnaast van een blanco strafblad, waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

Verzoekster geniet tevens een blanco strafblad, waarover met geen woord wordt gerept.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurs-handelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

*Verzoeker onderhoudt hier een durzaam familieleven met haar Nederlandse partner.
Ze wonen al langer dan 3 jaar samen!*

Daarnaast heeft verzoekster hier een leven voor zichzelf opgebouwd.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met dit familie- en privéleven. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar partner lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Suriname om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bovendien zou verzoekster, bij een terugkeer naar Suriname en inreisverbod van 3 jaar, verplicht worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid en financiële afhankelijkheid en ook dat treft haar privéleven!

Zij zou daarnaast ook haar leven alhier moeten achterlaten en haar studies/werk moeten stopzetten!

Er werd dus ook op geen enkele manier rekening gehouden met de integratie van verzoekster in België.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale en private leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

*De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”*

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)."

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoekster in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. ’

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins-, familie- en privéleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Waar verzoekster in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet concreet wordt uitgewerkt in

het middel. Verzoekster zet op geen enkele manier concreet uiteen hoe deze beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing. Ook wat betreft de in de hoofding van het middel aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, ontbreekt elke concrete toelichting van de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Waar verzoekster stelt dat de noodzaak voor het opleggen van een inreisverbod slechts op stereotiepe wijze werd gemotiveerd, wijst de Raad erop dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Alleszins ziet de Raad niet in waarom verweerder zich, voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, niet kon beperken tot de hierboven weergegeven motieven. Indien verweerder vaststelt dat verzoekster ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en/of 2° van de Vreemdelingenwet – wat reeds werd vastgesteld in de bevelscomponent van de bijlage 20 die samen met het bestreden inreisverbod werd getroffen – is hij immers verplicht om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verder bevat de bestreden beslissing duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod (cf. infra punt 2.7). Hiermee voldoet verweerder aan de formele motiveringsplicht. Deze legt hem niet op om motieven te hernemen die in de bijlage 20 van 16 maart 2021 figureren inzake de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond door theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht of de overtuiging van verzoekster dat de bestreden beslissing maar “*schaars*” gemotiveerd is of getuigt van een “*gebrekkige motivering*” of “*niet op afdoende wijze [motiveert] waarom dit een inreisverbod en dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt*”. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit – en die erop wijzen dat zij deze motieven begrijpt en zich erop verdedigt – wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Waar verzoekster zich richt tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wijst de Raad er nog eens op dat deze beslissing is gestoeld op twee vaststellingen, met name dat er haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd

uitgevoerd. Deze vaststellingen kunnen worden gelezen in de bevelscomponent van de bijlage 20 die samen met het bestreden inreisverbod werd getroffen. Verzoekster kan zich, in het kader van huidig verzoekschrift, dan ook niet meer tegen deze vaststellingen verzetten. Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dat op verweerder de verplichting rust om een inreisverbod op te leggen wanneer hij vaststelt dat de verzoekende partij zich in de hierin weergegeven situatie(s) bevindt. Verweerder diende dan ook niet verder te motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt.

2.6. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat deze bepaling niet van toepassing is. Alleszins dient te worden opgemerkt dat verweerder in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod een afweging heeft gemaakt van twee elementen, vevat in voormelde wetsbepaling. Verzoeksters betoog dat niet blijkt of er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, mist aldus hoe dan ook feitelijke grondslag. Over de gezondheidstoestand figureert weliswaar geen afweging in de bestreden beslissing maar verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een medische situatie waarmee verweerder rekening diende te houden, zodat zij op dat punt geen belang heeft bij haar kritiek.

2.7. Waar verzoekster zich richt tegen de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, leest de Raad in de bestreden beslissing dat verweerder volgende concrete elementen heeft weerhouden:

- verweerder somt de vijf verblijfsaanvragen op die verzoekster heeft ingediend en benadrukt dat deze telkens in functie van dezelfde referentiepersoon werden ingediend met nagenoeg dezelfde documenten, en dat hierin werd volhard, ook nadat de Raad het beroep had verworpen dat ingediend was tegen de bijlage 20 die getroffen werd n.a.v. de vierde verblijfsaanvraag; verzoekster misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in volgens verweerder;
- verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, hoewel zij door de stad Antwerpen, aan de hand van een Sefor-brochure, was geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek;
- het gezins- en familieleven van verzoekster met de referentiepersoon wordt betwist;
- er zijn geen gemeenschappelijke kinderen in België.

Verweerder concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar. meer dan proportioneel Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, is de motivering voor de duurtijd van het inreisverbod dus niet louter beperkt tot een verwijzing naar meerdere afgewezen verblijfsaanvragen en de afgifte van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Evenmin geeft de betrokken motivering er blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Zij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die haar zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

2.9. Waar verzoekster benadrukt dat zij alhier grotendeels op legale wijze heeft verbleven, dit onder dekking van een attest van immatriculatie, wijst de Raad erop dat dergelijk attest enkel een voorlopig verblijfsdocument is, bedoeld om verzoeksters verblijf in België te dekken gedurende de tijd die nodig is om haar verblijfsaanvraag te onderzoeken. Een attest van immatriculatie kan niet worden gelijkgesteld met een toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Het gaat slechts om een situatie van precair verblijf. Hierop wijst ook artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat verweerder deze periodes van precair verblijf, die gepaard gingen met de afgifte van een attest van

immatriculatie zodra verzoekster had verwezen naar haar feitelijke relatie met de Nederlandse referentiepersoon, incorrect heeft beoordeeld. Verzoekster benadrukt voorts de elementen die haar zaak kenmerken – ze heeft hier een partner met wie ze al langer dan 3 jaar samenleeft alsook vrienden en kennissen, ze woont hier al langer dan acht jaar, studeert en werkt hier met een arbeidscontract voor onbepaalde duur – en onderstreept dat zij afdoende heeft aangetoond dat ze een duurzame relatie heeft met de Nederlandse referentiepersoon en dat het haar bedoeling is om een verblijfsrecht te verwerven, in functie van hem. Verzoeksters oplijsting van de elementen die haar zaak kenmerken samen met haar bedoeling om alhier op legale wijze te verblijven, toont niet aan dat verweerder disproportioneel, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan. Verzoekster kan de realiteit namelijk niet onder de mat vegen dat verweerder reeds vijfmaal heeft geoordeeld dat zij niet aantoonde dat zij een feitelijke relatie heeft met de Nederlandse referentiepersoon en derhalve niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Het door verzoekster ingediende beroep tegen de bijlage 20 die getroffen werd n.a.v. haar vierde vestigingsaanvraag werd door de Raad verworpen. Ook het beroep dat werd ingediend tegen de bijlage 20 die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod werd verworpen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat zij heeft aangetoond een duurzame relatie te hebben met de Nederlandse referentiepersoon.

2.10. Verzoekster benadrukt dat het haar recht is om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van haar partner en dat ze telkens bijkomende documenten indiende. Aangezien verzoekster al vijf keer een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en ondanks *“bijkomende documenten”* al vijf keer is gebleken dat zij niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder dergelijke handelwijze beschouwt als een misbruik van de procedure voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en dit aanwendt om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, wanneer hij daarnaast ook vaststelt dat verzoekster de mogelijkheden voor vrijwillig vertrek waarover zij werd geïnformeerd naast zich heeft neergelegd (a), er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen (b) en er geen sprake is van specifieke omstandigheden in België (c). Voor wat betreft de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar de corona-epidemie, en opwerpen dat zij hierdoor niet kon terugkeren naar Suriname *“ten tijde van haar twee (van de 5!) laatste aanvragen”*. Elk bevel om het grondgebied te verlaten houdt een terugkeer-verplichting in en moet worden opgevolgd. Ten tijde van de afgifte van twee andere bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekster op 24 juni 2013 en 29 november 2018 was er nog geen sprake van een corona-epidemie. De duurtijd van drie jaar steunt zoals hierboven blijkt ook op andere overwegingen dan de overweging dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hoewel zij was geïnformeerd over de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer. Verzoekster verwijst voorts naar haar blanco strafblad maar er kan van elke vreemdeling die in België verblijft, worden verwacht dat hij geen misdrijven pleegt. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze dit een specifieke omstandigheid kan zijn die verweerder noopte tot het opleggen van een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan drie jaar. Verzoekster verwijst ten slotte naar haar leven dat zij heeft opgebouwd in België. Dat zij hier zou studeren en werken met een arbeidscontract voor onbepaalde duur wordt niet aangetoond en alleszins is het zo dat eventuele elementen van integratie zich afspelen tijdens een illegaal en vervolgens precair verblijf en ze kunnen dan ook geen specifieke omstandigheden zijn die verweerder noopten tot het opleggen van een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan drie jaar. Dezelfde vaststelling geldt voor de vrienden en kennissen naar wie verzoekster verwijst.

2.11. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er sprake moet zijn van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning met een persoon is in deze niet voldoende. Tot vijfmaal toe heeft verweerder reeds vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond een feitelijke relatie met de Nederlandse referentiepersoon te hebben. De beroepen die (enkel) werden ingediend tegen twee van de vijf weigeringsbeslissingen, waaronder de laatste van 16 maart 2021, werden verworpen. Verzoekster toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met de Nederlandse referentiepersoon. In het verzoekschrift wordt ook gewag gemaakt van een zus, maar haar bestaan blijkt nergens uit. Deze vaststellingen volstaan reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling niet is geschonden. Een bijkomende belangenafweging dringt zich in deze dan ook niet op. Verweerder kan voorts bezwaarlijk worden verweten geen aandacht te hebben gehad voor het feit dat het *“lang zal duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Suriname om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren”* en dat verzoekster lang gescheiden zal zijn van haar partner. Het ligt immers in de eerste plaats in verzoeksters handen om aan te tonen dat zij voldoet aan de toegangs- en verblijfsvoorwaarden. Het staat haar hierbij vrij om de opheffing of intrekking van het inreisverbod aan te vragen. De Raad voegt er nog aan toe dat het verzoekster vrijstaat om haar band met de Nederlandse referentiepersoon te onderhouden via de moderne

communicatiemiddelen wanneer het inreisverbod in werking treedt. Wat betreft haar privéleven en voorgehouden integratie (studies, contract van onbepaalde duur, vrienden en kennissen), toont verzoekster dit alles niet in concreto aan. Alleszins, na een beëindiging van haar verblijf in juni 2013 heeft ze enkel een (lang) illegaal en vervolgens een precair verblijf gekend in België, met attesten van immatriculatie. Wanneer een privéleven zich ontwikkelt tijdens een dergelijk verblijf, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden. Waar verzoekster betoogt dat een terugkeer naar Suriname een terugkeer naar onvermogenheid en financiële afhankelijkheid met zich meebrengt en dat op die manier ook haar privéleven wordt getroffen, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat dit niet meer is dan een bloot betoog. De Raad neemt ten slotte akte van het theoretisch betoog van verzoekster aangaande artikel 8 van het EVRM – dat het merendeel van de uiteenzetting beslaat – doch hiermee wordt geen concrete schending van deze verdragsbepaling aangetoond.

2.12. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar. Verzoekster is ervan overtuigd dat de bestreden beslissing niet deugt maar zij toont niet aan dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden of onzorgvuldig of disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA